

Sygnatura akt VI Ka 1057/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Andrzej Ziębiński (spr.)

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 r.

sprawy **K. H.** ur. (...) w B.

syna P. i D.

oskarżonego z art. 209§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 18 sierpnia 2014 r. sygnatura akt II K 120/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. VI Ka 1057/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 18 sierpnia 2014 r., wydanego w sprawie II K 120/14 w trybie art. 335 k.p.k., apelację wniósł prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego K. H., zarzucając:

1. obrazę przepisu art. 91 § 1 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu przy orzekaniu w zakresie kary, w sytuacji gdy oskarżyciel na podstawie art. 335 k.p.k. złożył wniosek w tym zakresie;
2. obrazę przepisu art. 243 § 7 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na jego niesłusznym niezastosowaniu, w sytuacji gdy sąd zmienił opis czynu i tym samym nie uwzględnił w całości wniosku prokuratora w trybie art. 335 k.p.k.

Stawiając powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego, iż jest winny tego, że:

- w okresie od dnia 17 października 2011 r. do dnia 26 lipca 2012 r. i od dnia 2 kwietnia 2013 r. do dnia czerwca 2013 r. i od sierpnia 2013 r. do dnia 2 grudnia 2013 r. w R. uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy orzeczenia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. III RC 622/10 z dnia 19.10.2010 r. obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie osób najbliższych, tj. małoletniej córki L. H. i jej matki A. H. (1), przez co naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

- w okresie od stycznia 2011 r. do dnia 26 lipca 2012 r., od dnia 2 kwietnia 2013 r. do czerwca 2013 r. i od sierpnia 2013 r. do dnia 2 grudnia 2013 r. w R. uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy orzeczenia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. III RC 948/10 z dnia 26.01.2011 r. obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie osoby najbliższej, tj. małoletniej córki A. H. (2), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

oraz orzeczenie wobec niego za wyżej wymienione czyny z art. 209 § 1 k.k. przy przyjęciu art. 91 § 1 k.k. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, zobowiązanie do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletnich L. i A. H. (2), zwolnienie z kosztów i opłaty sądowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż sąd I instancji nie popełnił błędu, uznając, że oskarżony dopuścił się jednego, a nie dwóch przestępstw, jak to wskazano w akcie oskarżenia. Trudno przecież przyjąć, że oskarżonemu towarzyszył odrębny zamiar nielożenia na utrzymanie córki L. H. i jej matki A. H. (1) i odrębny zamiar nielożenia na utrzymanie córki A. H. (2), także pozostającej pod opieką matki A. H. (1). W konsekwencji sąd a quo w sposób oczywisty nie dopuścił się obrazy przepisu art. 91 § 1 k.k. Zwrócić też należy uwagę na zastanawiającą konstrukcję pierwszego zarzutu - apelujący nie wskazuje, na czym polegać miała obraza tego przepisu prawa materialnego, lecz wiąże obowiązek jego zastosowania z samym faktem zaprezentowania przez oskarżyciela potrzeby jego zastosowania we wniosku złożonym w trybie art. 335 k.p.k. Tymczasem jest oczywiste, że orzekając w trybie art. 343 k.p.k., sąd jest zobligowany do zbadania złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. przez prokuratora wniosku pod względem formalnym, a także merytorycznym i nie może się uchylić od zbadania sprawy zarówno pod kątem ustaleń faktycznych i zawinienia, a także zastosowanych przepisów prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 sierpnia 2013 r., II KK 80/13, Prok.i Pr.-wkł. 2013/11/6, LEX nr 1353961; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2013 r., II KK 199/13, Prok.i Pr.-wkł. 2013/11/7, LEX nr 1350542).

Odnosząc się natomiast do drugiego zarzutu, należy podnieść, iż wskazany w nim przepis art. 243 § 7 k.p.k. nie istnieje, a autorowi apelacji chodziło o obrazę art. 343 § 7 k.p.k. (tak też kwestię tę sprecyzował obecny na rozprawie apelacyjnej prokurator). Tak odczytując zarzut apelacyjny należy zauważyć, iż rzeczywiście w świetle tego przepisu sąd nie powinien był modyfikować wniosku prokuratora, lecz skierować sprawę na rozprawę (zob. cyt. wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 sierpnia 2013 r.). Należy wszakże mieć też na uwadze okoliczność, że kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 k.p.k., poza modyfikacją wynikającą z art. 434 § 3 k.p.k., przeprowadza się na zasadach ogólnych (zob. uchwałę Sądu Najwyższego - 7 sędziów z dnia 25 września 2013 r., I KZP 5/13, OSNKW 2013/11/92, Prok.i Pr.-wkł. 2013/12/12, LEX nr 1371922, Biul.PK 2013/9/5, Biul.SN 2013/9/16). W sytuacji zatem uznania, że nie doszło do naruszenia normy prawa karnego materialnego (art. 91 § 1 k.k.), brak było podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku w postulowany przez autora apelacji sposób.

W konsekwencji sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążając Skarb Państwa (art. 636 § 1 k.p.k.).